

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné ve věci

žalobce: **M.V.**, narozený X
bytem X, X
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Hráským
sídlem Ostrovského 911/30, Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. 54/2018-160/SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 1. 2018, č. j. 54/2018-160/SPR/3, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2015, č. j. MHMP 542500/2015, sp. zn. S-MHMP 453563/2011, o zamítnutí námitek žalobce proti záznamu 12 bodů v evidenční kartě řidiče.

2. Žalovaný poukázal na skutečnost, že magistrát byl oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení daného přestupkového jednání. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Ačkoli žalovaný shledal na straně magistrátu, který byl 3 roky nečinný, pochybení v porušení § 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, toto pochybení nemělo za následek nezákonnost rozhodnutí I. stupně.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobou podanou dne 7. 2. 2018 u soudu napadl žalobce nadepsané rozhodnutí žalovaného. Žalobce se domnívá, že s ohledem na délku řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byla porušena jeho práva takovým způsobem, že to mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí, které nemá oporu v zákoně.
4. Žalobce odkazuje na běh promlčení doby dle § 32 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). V jeho případě uplynula objektivní promlčecí doba nejpozději v roce 2014 po uplynutí 3 let od spáchání přestupku v roce 2011. Žalobce uvádí, že není možné projednat přestupek, pokud došlo k uplynutí objektivní promlčení doby. Žalovaný porušil i zásadu legality dle § 2 odst. 1 správního řádu. Doba 7 let od spáchání přestupku k jeho projednání je neúměrně dlouhá i z pohledu evropského práva a porušuje zásadu přiměřenosti správního řízení. Žalobce je také přesvědčen, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení v části týkající se lhůt přípustných pro vydání rozhodnutí.
5. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil nadepsané rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí I. stupně a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.
6. Ve vyjádření ze dne 21. 2. 2018, zn. 12/2018-160-SOU/2, žalovaný uvádí, že k časové prodlevě skutečně došlo, a to vinou nedostatečné personální obsazenosti magistrátu. Žalobce však po celou dobu měl řidičské oprávnění a mohl řídit vozidlo. Žalovaný dále uvádí, že v žádném případě nemohlo dojít k uplynutí promlčecí doby, neboť rozhodnutí o přestupcích, na jejichž základě byly započítány body do bodového hodnocení řidiče, jsou pravomocná. Jednotlivé blokové pokuty jsou pravomocné od roků 2008, 2009, 2010 a 2011. Zákony přitom nestanoví žádnou prekluzivní dobu pro projednání námitek proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobně jako v napadeném rozhodnutí žalovaný opakuje, že průtahy v řízení nemají vliv na zákonnost správního rozhodnutí. Přitom odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2016, č. j. 30 Af 47/2017-77, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2017, č. j. 5A 153/2017-36. Žalovaný dodává, že úmyslem správních orgánů nebylo krátit žalobcova zákonná práva. Ani žalobce se však v průběhu správního řízení nedotazoval na stav věci ani si nestěžoval na průtahy správního řízení, ačkoli mohl využít institut ochrany proti nečinnosti v § 80 správního řádu. Pokud žalobci způsobuje pozbytí řidičských oprávnění újmu, je to politováníhodné, ale nemá to vliv na zákonnost správních rozhodnutí.
7. Žalovaný proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Soud rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
10. Soud shledal ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí věci. Žalobce tvrdí, že je při své podnikatelské činnosti, a tedy obživě vázán na užívání automobilu. Soud proto rozhodl o věci bezodkladně poté, co provedl veškeré přípravné úkony a shromáždil podklady i vyjádření stran.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu zjistil soud tyto relevantní skutečnosti:
 - Součástí správního spisu jsou jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, která byla podkladem rozhodnutí I. stupně.
 - Oznámením ze dne 30. 5. 2011, č. j. S-MHMP-DSA 453563/2011, oznámil magistrát žalobci, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.
 - Podáním ze dne 17. 6. 2011 vznesl žalobce proti tomuto oznámení blanketní námitky.
 - Vyrozuměním ze dne 31. 1. 2012, sp. zn. S-MHMP 453563/2011, byl žalobce vyzván, aby se seznámil s podklady řízení.
 - Magistrát rozhodl rozhodnutím ze dne 31. 3. 2015, č. j. MHMP 542500/2015, sp. zn. S-MHMP 453563/2011, o zamítnutí námitek.
 - Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí I. stupně dne 20. 4. 2015 odvolání ze dne 17. 4. 2015, v němž napadal nepřiměřenou délku správního řízení.
 - Žalovaný o odvolání rozhodl rozhodnutím ze dne 23. 1. 2018, č. j. 54/2018-160/SPR/3, které je předmětem tohoto sporu.
13. Žalobce namítá, že s ohledem na průtahy v řízení byla porušena jeho práva takovým způsobem, že to mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí, které nemá oporu v zákoně.
14. Soud souhlasí s žalobcem, že v jeho případě došlo k nepřiměřeným průtahům ve správním řízení. Samotné průtahy však nemají vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci stanovené v § 71 správního řádu jsou toliko pořádkové a s jejich překročením nejsou ve správním řádu spojeny žádné sankce. Ochrana práv účastníků řízení je však zajištěna institutem ochrany proti nečinnosti v § 80 správního řádu a poté ve správním soudnictví případnou žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.
15. Žalobce v posuzovaném případě toliko tvrdí, že jeho práva byla dotčena průtahy správního řízení. Z jeho tvrzení však není zřejmé, jaká konkrétní práva měla být dotčena a jaká

přitom vznikla žalobci újma. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl po celou dobu správního řízení nečinný, byť mohl navrhnout nadřízenému správnímu orgánu, aby učinil opatření proti nečinnosti. Soud si je vědom toho, že nečinnost magistrátu byla pro žalobce výhodná, neboť mohl i nadále užívat řidičského oprávnění. Ačkoli jakákoli sankce by ze své povahy měla být rychlá, přiměřená a neodvratná, v případě žalobce došlo v důsledku nečinnosti správních orgánů pouze k určitému odložení jejího nástupu. Soud považuje za alibistické, pokud se žalobce nyní ohrazuje proti průtahům v řízení, byť na ně neupozornil v řízení před magistrátem a po dobu správního řízení z nich těžil.

16. Pro svou obecnost je zcela neuchopitelné tvrzení žalobce, že správní rozhodnutí nemají oporu v zákoně. Správní orgány postupovaly podle zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu (dále jen „silniční zákon“), a podle správního řádu. Postup při dosažení 12 bodů v registru řidičů je upraven v části první hlavy V silničního zákona, přičemž z ustanovení této hlavy je patrné, že průtahy ve správním řízení nemají žádný vliv na rozhodnutí ve věci (daná hlava otázkou průtahů totiž vůbec neupravuje). Není proto patrné, proč by rozhodnutí I. stupně či napadené rozhodnutí neměla mít oporu v zákoně.
17. Nadto soud poukazuje na skutečnost, že žalobce podal proti oznámení ze dne 30. 5. 2011 blanketní námitky. Ačkoli má žalobce na takový postup právo, vznikají důvodné pochybnosti o jeho účelnosti. Těžko si lze totiž představit, že by blanketní námitky mohly mít jiný účinek než odsunutí termínu ztráty řidičského oprávnění a odevzdání řidičského průkazu, neboť příslušný správní orgán zkoumá jednotlivé námitky vzhledem k oprávněnosti v nich obsažených argumentů a blanketní námitky žádné argumenty neobsahují (srov. § 123f odst. 2 silničního zákona). Rovněž žalobcovo odvolání ze dne 17. 4. 2015 napadalo toliko průtahy v řízení. Jinými slovy, žalobce ve správním řízení nikdy nezpochybňoval věcnou správnost rozhodnutí I. stupně, ale pouze napadal nečinnost správních orgánů, která však zpravidla nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
18. Žalobce dále uvádí, že v případě jeho přestupků uplynula nejpozději v roce 2014 objektivní promlčecí doba dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona. Vzhledem k průtahům v řízení došlo k jejímu překročení a přestupky nebylo možné projednat.
19. Soud konstatuje, že pravidla o běhu promlčecí doby stanovená v § 29 až 32 přestupkového zákona se vztahují k možnosti postihnout určitý skutek, který naplňuje skutkovou podstatu některého z přestupků. Oproti tomu řízení podle části první hlavy V silničního zákona není limitováno žádnou promlčecí dobou a dosažení 12 bodů v registru řidičů není jakýmsi dalším přestupkovým jednáním, na které by se vztahovala obecná promlčecí doba. Soud dále poukazuje na skutečnost, že zápočet bodů probíhá toliko na základě pravomocných rozhodnutí (srov. § 123b odst. 2 silničního zákona), tedy v případech již skončených řízení, kdy se orgánům veřejné moci podařilo v rámci limitu promlčecí doby vydat rozhodnutí ve věci samé. Přitom v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní hodnocení přestupku vyplývající z pokutového bloku (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16; všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz), tedy ani otázku, zda vytčený přestupek nemohl být v době ukládání pokuty promlčen. Soud proto neshledal námitku důvodnou.
20. Žalobce nakonec tvrdí, že výše popsaným postupem došlo k porušení § 2 správního řádu. Dobu 7 let od spáchání přestupku až po jeho projednání považuje za neúměrně dlouhou.

Žalobce shledává porušení zásady přiměřenosti správního řízení i překročení meze správního uvážení v části týkající se přípustných lhůt pro vydání správního rozhodnutí.

21. Soud opět souhlasí s tvrzením žalobce, že doba 7 let od spáchání posledního přestupku byla neúměrně dlouhá. Soud však výše vysvětlil, proč tato skutečnost nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Ve smyslu zásady práva přejí bdělým (*vigilantibus iura scripta sunt*) bylo i na žalobci, aby svoji situaci řešil dříve než nyní, pokud se dodatečně cítí dotčen postupem správních orgánů. Soud v mezích žalobních bodů neshledal mimo tvrzené průtahy jakékoli porušení zákona, protože nemohl být porušen ani § 2 odst. 1 správního řádu. Soud dále konstatuje, že zásada přiměřenosti (§ 2 odst. 2 a 3 správního řádu) se vztahuje především na výsledky činnosti správních orgánů. Rozhodnutí I. stupně přitom soud nepovažuje za nepřiměřené, neboť je zákonným důsledkem žalobcova opakovaného porušování pravidel silničního provozu. Soud k tomu dodává, že žalobce nezpochybnil ani jediný z podkladů, na základě nichž magistrát zapsal žalobci 12 bodů v registru řidičů.
22. Soud také uvádí, že otázka délky správního řízení není na správním uvážení správního orgánu, neboť je stanovena striktně zákonem v § 71 správního řádu. Pokud správní orgány dopustily v řízení průtahy, nečinily sice úkony v zákonem stanovených lhůtách, ale nemohlo z jejich strany dojít v této otázce k jakémukoli porušení správního uvážení, jak namítá žalobce.
23. Nakonec soud doplňuje, že řízení o přestupku a řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů jsou řízení se zcela odlišným předmětem. Předmětem řízení o přestupku je prošetření skutku, který naplňuje znaky některého z přestupků, a případné vyslovení viny a uložení správního trestu, pokud je takový skutek dostatečně prokázán. Odlišně od toho je předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů posouzení důvodnosti záznamu v registru řidičů. Byť pravomocná rozhodnutí z přestupkového řízení jsou podkladem pro zaznamenání bodů v registru řidičů (§ 123b odst. 2 silničního zákona), v řízení o námitkách správní orgán už jen přezkoumává, zda jsou způsobitelným podkladem pro takový záznam. Z výše uvedeného je zřejmé, že řízení o námitkách se ani vzdáleně nepodobá řízení o přestupku, a proto jsou úvahy o aplikaci promlčecích lhůt, které stanoví přestupkový zákon výlučně k zániku odpovědnosti za přestupek, na tento případ mylné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. dubna 2018

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu